

Oponentský posudek

rigorosní práce

Mgr. Davida Falty

na téma

„Právo na zákonného soudce“

Kandidát předložil práci na uvedené téma v rozsahu celkem 96 stran (včetně seznamu použité literatury, se stručným úvodem a jednostránkovým závěrem - samotná stať má tedy celkem 85), čímž v zásadě vyhověl požadavkům kladeným na práce tohoto druhu.

Z hlediska systematického je práce členěna na 8 kapitol (historie, ústavní historie, ústavní zakotvení, mezinárodní konstituční komparace, evropský rozměr práva, dále systém ochrany subjektivních práv – zde pochybuji o vhodnost začlenění této pasáže – a stěžejní kapitola 8. pojednávající o zárukách práva na zákonného soudce, doplněná následující kapitolou řešící v zásadě procesní prostředky nápravy porušení uvedeného práva).

Z hlediska systematického nemám – až na pochyby o samotné existenci kapitoly 7. - věcných námitek. Jinak rovněž nenamítám ničeho proti zpracování autora, jenž píše přehledně, srozumitelně, pracuje s literaturou i judikaturou.

Práci je možno rozdělit do dvou částí – v první, teoretické, se autor zabývá nejnítější povahou traktovaného práva, přičemž prokazuje přehled jak právní teorie, tak obecné filosofie, i když východiskem je spíše popisnější a formálně vyznívající pasáž než hlubší zamyšlení, jež by věci nijak neškodilo. Stejně tak působí poněkud staticky i střední pasáž věnovaná konstitučnímu projevu daného práva (i některé citace jsou spíše pasivní – např. strana 37, stejně jako citace zákonných ustanovení na stranách následujících).

Pozitivně naopak hodnotím komparační vložku – kapitolu 5 – v níž se autor pokouší i o určitou systematizaci přístupů jednotlivých národních právních úprav, byť se omezuje jen na státy EU a nezabývá se širším výkladem zjištěných příkladů a případnými podrobnostmi.

Náležitou pozornost autor rovněž věnuje judikatuře ESLP v rámci kapitoly 6., byť zde musím vyslovit formální výtku – citace rozsudků ESLP nejsou v souladu s obecnými zásadami pro citace (jsou uvedeny pouze jménem stěžovatele, ne obvyklou citační doložkou, takže pro čtenáře není možné bez dalšího úsilí porovnat citované pasáže s dalšími).

Popisnost bohužel ovládá i další, stěžejní pozitivistické kapitoly (8. a 9.), čímž práce poněkud trpí, když autor dává před vlastními úvahami a analýzou přednost citacím právních předpisů či jejich přepisu bez dalšího. Rovněž hodnotím silně negativně naprostou absenci judikatury v kapitole 9. I závěr nepokládám za pasáž práce naplňující očekávání čtenáře, jenž namísto shrnutí výsledků vlastních úvah autora, jež by měly být ryzím přínosem práce daného typu, nalézá toliko jedinou větu s konstatací samozřejmého samotného principu, což nestačí.

Práce je dle mého názoru na samé hraně přípustnosti k obhajobě, působí i poněkud nevyváženě, nicméně jsem toho názoru, že je možné se pokusit o odstranění některých výše uvedených nedostatků rámci obhajoby.

UDr. Petr Smolík, Ph.D.

V Praze dne 14. dubna 2005